

Zondag 22 januari 2017

Eucharistieviering vanuit de Sint-Martinuskerk in Ganshoren.

Voorganger: pastoor-deken Johan Dobbelaere.

Homilie

Misschien hebt u ook al eens een mensenvisser bij u thuis gehad. Iemand van de parochie, een vereniging of politieke partij en die een beroep doet op uw dienstvaardigheid en vraagt om uw medewerking. In het Evangelie van deze zondag zien we hoe Jezus zijn eerste medewerkers heeft gerekruteerd en Hij gaat hierbij grensverleggend te werk. Hij begint zijn optreden niet in het centrum, wel in de *periferie*. Niet in Jeruzalem begint Jezus, wel trekt Hij naar het verre, halfheidense Galilea waarover Jesaja destijds schreef dat in het gewest van Galilea het volk destijds er in duisternis leefde en nu een groot licht zal zien. Niet in vooraanstaande kringen zoekt Hij zijn medewerkers, wel gewoon onder het volk en bij de vissers aan het meer van Galilea.

En tot heel het volk aldaar zegt Jezus: bekeert u. En tot enkele vissers zegt Hij: komt, volgt Mij. Tot eenieder zegt Jezus: bekeert u. En Hij geeft ook de reden aan om te bekeren: want het Rijk der Hemelen is nabij. Bekeer je, keer je leven om, keer je naar het licht dat alle duisternis verdrijft, verruim je blikveld. Gods licht dat een nieuwe toekomst doet zien geeft ook inzicht in wat werkelijk belangrijk is om te leven in vrede en geluk.

En vervolgens richt Jezus zich tot enkele vissers en zegt: komt, volgt Mij, Ik zal u vissers van mensen maken. Deze vissers waren gelovige joden die zich gekeerd hadden naar Gods licht zodat ze onder de indruk van wie Jezus was hem ook herkende als de Messias, de gezondene van God. Deze vissers worden zijn leerlingen en volgelingen aan wie Jezus een belangrijke taak zal toevertrouwen. Zij worden omgeschoold tot vissers van mensen. Want zovele mensen wachten op een reddende hand en de leerlingen zullen met Jezus mensen opvissen uit de zee van ellende, eenzaamheid en onwetendheid waarin zij dreigen onder te gaan.

Tot tweemaal toe nodigt Jezus zijn toehoorders uit om op hun beurt hun grenzen te verleggen: door iedereen op te roepen tot bekering en door aan enkele te vragen om Hem te volgen. Daar zit voor ons een oproep in om ook onze grenzen te verleggen en in beweging te komen en gehoor te geven aan wat Hij ons zegt. Ik beluister in het Evangelie dan ook een oproep om stappen te zetten en te groeien in geloof. Grenzen verleggen zodat wie vreemd is ook vriend kan worden. Grenzen verleggen van een vaag godsbesef naar een levendig godsgeloof, van passief christen zijn naar bewust christen worden. Grenzen verleggen niet zozeer door meer te gaan doen en nog actiever te zijn of door de netten van publiciteit en propaganda uit te gooien om zo mensen te vangen. Wel voornamelijk door in de eerste plaats een sterke betrokkenheid en verbondenheid te beleven en door de wervingskracht van een authentiek beleefd geloof.

De twee korte uitspraken van Jezus: bekeer je en volg mij zetten ons dan ook in beweging om onze roeping en taak als mens, als christen en ook als Kerk te zien en te beleven. Ons wordt dan ook de vraag gesteld: welke grenzen kunnen bij mij en bij ons verlegd worden opdat wij in het licht van Gods aanwezigheid nu al de weldaden van de Heer mogen ervaren – zoals we zongen in de Psalm want, zegt het Evangelie: het Rijk der Hemelen is nabij. En

Paulus voegt eraan toe dat een eensgezinde Kerk in haar verscheidenheid teken wordt van Gods bevrijdende aanwezigheid.

Johan Dobbelaere